

výpovědi (§ 380) doháněna, nevypovídá-li, nastane podle §u 381 c. ř. s. rovněž jenom volné uvážení soudu.

Čís. 6195.

Byl-li rozsudek prvního soudu ve sporu advokátském doručen advokátu před uplynutím čtrnáctidenní lhůty druhého odstavce §u 36 c. ř. s., běží lhůta k odvolání od tohoto doručení, třeba advokát rozsudek nepřijal a soud ho pak doručil nově zřízenému advokátu.

(Rozh. ze dne 5. srpna 1926, R I 664/26.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání jako opožděné. D ů v o d y: Při ústním jednání ze dne 19. dubna 1926 navrhl plnomocník žalovaných Dr. Vladimír V., by žalovaným uděleno bylo právo chudých, a současně za přítomnosti spolužalovaných prohlásil, že žalovaným vypovídá plnou moc. O návrhu na udělení práva chudých soud procesní hned nerozhodnul a vyrozuměl strany o tom, že Dr. Vladimír V. vypovídá žalovaným stranám plnou moc, teprve tehdy, když písemné vyhotovení rozsudku bylo Drem Vladimírem V-em 7. května 1926 soudu vráceno a učiněn návrh na zřízení zástupce chudých. Rozsudek doručen byl Dru. Vladimíru V-ovi dne 5. května 1926. Poněvadž dle §u 11 adv. řádu ze dne 6. července 1868, čís. 96 ř. zák. advokát jest povinen ještě 14 dnů od doručení výpovědi stranu zastupovati, pokud toho nutno, by ochráněna byla před právní újmou, zřejmo, že měl v době doručení rozsudku stranu svou zastupovati, neboť o podání výpovědi vyrozumění byli účastníci teprve mezi 15. a 19. květnem 1926. Procesní soud přes to, že Dr. Vladimír V. byl v době doručení rozsudku 5. května 1926 povinen žalované zastupovati, učinil opatření o doručení rozsudku tak, že ho dal doručiti nově ustanovenému zástupci Dru. Karlu P-ovi dne 21. května 1926. Tímto novým doručením nemohla však býti prodloužena lhůta odvolací, od 5. května 1926 běžící (viz § 73 c. ř. s.), poněvadž odvolací spis byl podán teprve dne 31. května 1926, jest odvolání opožděné a nepřípustné, pročež musilo dle § 468 a 471 čís. 2 c. ř. s. býti odmítnuto.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelé napadají usnesení odvolacího soudu, jímž bylo jejich odvolání jako opožděné odmítnuto, z toho důvodu, že lhůta k odvolání byla odvolacím soudem nesprávně počítána od doručení rozsudku jejich dřívějšímu právnímu zástupci, jenž jim před tím plnou moc vypověděl, a míní, že pro posouzení o trvání zmocnění rozhoduje, kdy soud vzal výpověď plné moci na vědomí, a že nově ustanovený jejich zástupce dostal rozsudek doručen teprve 21. května 1926, že tedy lhůta k odvolání běží od tohoto dne. Stěžovatelům nelze přisvědčiti a lze je poukázati na správné důvody napadeného usnesení, k nimž jest připojiti toto: Dle §u 36 c. ř. s. platí ve sporech, kde je zastoupení advokáty třeba, vý-

pověď plné moci a zánik její vůči odpůrci teprv od té doby, kdy mu bylo doručeno podání s oznámením, že byl zřízen jiný advokát. Po výpovědi plné moci jest dle §u 36 c. ř. s. plnomocník oprávněn a povinen stranu ještě po 14 dnů zastupovati a to advokát ode dne doručení výpovědi (§ 11 adv. řádu), by byla uchráněna újmy. Doručení rozsudku stalo se Dru V-ovi před naznačenou dobou, takže jeho výpověď plné moci vůči odpůrci i soudu neměla účinku a doručení stalo se mu tedy právem. Ta okolnost, že rozsudek byl znovu doručen nově zřízenému zástupci, není rozhodná a bylo na žalovaných a jejich dřívějším zástupci, aby se o včasné podání odvolání postarali.

Čís. 6196.

Pokud nejsou dohodou vlastníka zabraného majetku se Státním pozemkovým úřadem dotčeny zákonné předpisy o výpovědi ze zabraného majetku.

(Rozh. ze dne 8. srpna 1926, R I 502/26.)

Rekursní soud nevyhověl rekursu vlastníka zabraného majetku do usnesení prvního soudu, jímž mu byla doručena výpověď Státního pozemkového úřadu ze zabraného majetku. Důvody: Proti napadené výpovědi namítá stěžovatel, že tu není předpokladu §u 23 náhr. zák. pro výpověď, poněvadž zákonný předpoklad pozměněn byl dohodou o rozsahu převzetí ze dne 21. února 1925 v tom smyslu, že Státní pozemkový úřad se zavázal, že nepřeveze nemovitosti k vyloučení požadované a že, i kdyby bylo vydáno nepříznivé rozhodnutí, má strana možnost žádosti obnoviti, které Státní pozemkový úřad zavázal se uznati za nové a o nich jako nových jednati. Soud rekursní má za to, že se stala tato dohoda mimosoudně, že poznámka zamýšleného převzetí trvá dále a že tedy také toho času jsou tu předpoklady výpovědi §u 23 náhrad. zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel vytýká usnesení rekursního soudu, že je nezákonným, odporujíc ustanovením §u 20 (3) náhradového zákona, pokud se týče §u 14 (2) téhož zákona. Míní, že rekursní soud neprávem nepřikládá dohodě o rozsahu převzetí významu, ačkoliv tato dohoda spadá pod ustanovení §u 14 (2) náhradového zákona, a byly jí, pokud se týče, mohly jí býti podle ustáleného rozhodování nejvyššího správního soudu upraveny předpoklady platné výpovědi podle §u 23 náhradového zákona. Vytýká rekursnímu soudu, že, pokud vyslovil domněnku, že dohoda byla uzavřena mimosoudně, porušil stěžejní zásadu podle §u 2 čís. 5 nesp. říz., poněvadž měl v pochybnosti, na základě které vyslovil domněnku; vyšetřiti okolnosti a poměry, vyslechnouti s touto věcí obeznámené osoby, nebo vyžádati si zprávy a všechny listiny, podávající podrobnější